

Κυριακή Γ' Λουκά: Ομιλία περί της σταθερότητας την οποίαν χρεωστούμε να έχωμεν εις την ευσέβειαν της Αγίας μας Πίστεως (Προκόπιος ο Μεγαλοσπηλαιώτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 2 Δεκεμβρίου, 2011

Θεραπεία της συγκυπτούσης γυναικός

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον Κεφ. ιγ. 10 - 17.

Τω καιρώ εκείνω, Ἦν διδάσκων ο Ἰησοῦς ἐν μιά τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. καὶ ἰδοὺ γυνή ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ οκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. ἰδὼν δέ αὐτήν ο Ἰησοῦς, προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτή, γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας, καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. ἀποκριθεὶς δέ ο ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ο Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ, ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι, ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου. ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν, ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βούνυ αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπο τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὐσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανὰς ἰδοὺ δέκα καὶ οκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπο τοῦ δεσμοῦ τούτου τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου; καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐχαιρεν ἐπὶ πάσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Απόδοση:

Εκείνο τον καιρό, ένα Σάββατο δίδασκε ο Ιησούς σε κάποια συναγωγή. Εκεί βρισκόταν και μια γυναίκα, δεκαοχτώ χρόνια άρρωστη από δαιμονικό πνεύμα. Ήταν

κυρτωμένη, και δεν μπορούσε καθόλου να ισιώσει το σώμα της. Όταν την είδε ο Ιησούς, τη φώναξε και της είπε: «Γυναίκα, απαλλάσσεσαι από την αρρώστια σου». Έβαλε επάνω της τα χέρια του, κι αμέσως εκείνη ορθώθηκε και δόξαζε το Θεό. Ο αρχισυνάγωγος όμως, αγανακτισμένος που ο Ιησούς έκανε τη θεραπεία το Σάββατο, γύρισε στο πλήθος και είπε: «Υπάρχουν έξι μέρες που επιτρέπεται να εργάζεται κανείς• μέσα σ' αυτές, λοιπόν, να έρχεστε και να θεραπεύεστε, και όχι το Σάββατο». Ο Κύριος του απάντησε: «Υποκριτή! Ο καθένας σας δε λύνει το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί το Σάββατο και πάει να το ποτίσει; Κι αυτή, που είναι απόγονος του Αβραάμ, και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοχτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτά τα δεσμά το Σάββατο;» Με τα λόγια αυτά ντροπιάζονταν όλοι οι αντίπαλοί του, κι ο κόσμος χαιρόταν για όλα τα θαυμαστά που έκανε ο Ιησούς.

(Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα - Γεωργία Παπαρδάκη)

Λόγος Προκοπίου του Μεγαλοσηλαιώτου, περί της σταθερότητας που χρωστούμε να έχουμε εις την ευσέβειαν της αγίας μας Πίστεως

«Αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος αγανακτών, ότι τω Σαββάτω εθεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε τω όχλω. Εξ ημέραι εισίν εν αις δει εργάζεσθαι. Εν ταύταις ουν εισερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του Σαββάτου».

Αυτός, εσκοτισμένος από το πάθος του φθόνου ο οποίος του εκυρίευε την καρδίαν εναντίον του Ιησού, όχι μόνον έκλεισε τα ώτα του για να μην ακούει την απόρρητον σοφία του Ιησού, όχι μόνον εσφράγισε τους οφθαλμούς του για να μη βλέπει την θείαν εκείνην ενέργεια των θαυμάτων του, τα οποία ήσαν ικανά να στρέψουν κάθε καρδιά στην πίστη και στον σεβασμό του θείου υποκειμένου του, αλλά και του κατεδίκασε μάλιστα με μίαν τολμηράν αυθάδειαν ενώπιον του λαού ως παραβάτην του νόμου. Και αυτό διότι εθαυματούργησε κατά την ημέρα του Σαββάτου, και εθεράπευσε με ένα μόνον λόγο μίαν δυστυχισμένην γυναίκα από μίαν ανίατον ασθένειαν, η οποία την ετιμωρούσε επί δεκαοκτώ χρόνους. «... Εξ ημέραι εισίν, εν αις δει εργάζεσθαι. Εν ταύταις ουν εισερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του Σαββάτου». Τώρα θέλετε άλληνη μεγαλυτέραν αναισθησίαν από αυτήν που εκυρίευσε τούτον τον άθλιον αρχισυνάγωγον μέσα σε εκείνην την Συναγωγήν, όπου edίδασκε και θαυματουργούσε ο Ιησούς; Πόσοι τέτοιοι όμως ευρίσκονται ακόμη και στην Εκκλησίαν μας, οι οποίοι κλείνουν τους οφθαλμούς των στα φώτα της πίστεώς μας

για να μη βλέπουν τις θαυματουργίες της, και σφραγίζουν την ακοή τους για να μην ακούουν τις ουράνιες διδασκαλίες της; Έτσι γίνονται όμοιοι με τα αναίσθητα είδωλα των εθνών.

Τρία προτερήματα πρέπει να διαθέτουν οι καρπερές ρίζες των δένδρων. Πρέπει να είναι σταθερές, για να κρατούν το δένδρον ασάλευτο στις προσβολές των ανέμων. Να είναι βαθείες, για να το τρέφουν με την γονιμότητα της γης. Να είναι καρποφόρες, για να το πλουτίζουν με καρπούς. Αυτά τα τρία αποτελούν και τις πλέον εξαιρετες αρετές της χριστιανικής πίστεως. Αυτή πρέπει να είναι στερεά, για να κρατά τον νου του ανθρώπου σταθερόν στην αρχικήν παραδοχή της αληθείας, και να μη τον αφήνει να ταλαντεύεται από τις προσβολές των εναντίων περιστάσεων. Πρέπει να είναι βαθεία, για να τον τρέφει με την μετάληψη των θείων μυστηρίων. Πρέπει να είναι καρποφόρος, για να πλουτίζει την καρδιά του ανθρώπου με τον πολλαπλασιασμόν των καλών έργων. «Το γαρ επίστασθαί σε ολόκληρος δικαιοσύνη, και το ειδέναι το κράτος σου, ρίζα αθανασίας».

Προσέχετε για να καταλάβετε. Η χριστιανική πίστις δεν είναι καμία πίστις απλή, που ημπορεί να γεννήσει στον νου μας κάποιαν αμφιβολίαν, αλλά είναι μία πίστις ουράνιος, η οποία δεν καταδέχεται κανένα κίνημα δισταγμού ή αμφιβολίας. Και το αίτιον αυτής της αναντιρρήτου βεβαιότητος είναι η θεία αλήθεια, επάνω στην οποία θεμελιώνεται αυτή η αγία πίστις των χριστιανών. Η εμπιστοσύνη που δίδουμε εμείς στα λόγια ενός ανθρώπου, έχει ως θεμέλιόν της δύο αφορμές. Η μία είναι η γνώσις του, η άλλη είναι η αγαθότης του. Και έτσι στοχαζόμεθα ότι αυτός που μας ομιλεί, δεν μας παραπλανά με όσα μας λέγει. Επειδή έχει ορθήν γνώση των πραγμάτων, και επειδή είναι αγαθός άνθρωπος. Γι' αυτό και δίδουμε περισσότεραν εμπιστοσύνη στα λόγια ενός σοφού παρά στα λόγια ενός αμαθούς. Και περισσότερον εμπιστευόμεθα έναν ενάρετον παρά έναν πονηρόν. Αν είναι έτσι, γίνεται φανερόν ότι εμείς οφείλουμε να δίδωμε μίαν άπειρον πίστην σ' εκείνα που μας λέγει ο Θεός, εάν βέβαια ο νους μας ήταν ικανός για μίαν τοιαύτην απειρότητα πίστεως. Επειδή ο Θεός είναι ουσιώδης σοφία, είναι αδύνατο να μη γνωρίζει τα πράγματα κατά τη φυσικήν τους οντότητα. Και επειδή αυτός είναι η καθ' αυτό αγαθότης και αλήθεια, είναι αδύνατον να μας απατήσει σε όσα μας λέγει. Όθεν εμείς είμεθα περισσότερον από βέβαιοι, ότι δεν αστοχούμε όταν δίδομε όλην μας την πίστην σε έναν πάνσοφον και πανάγαθον Κύριον. **Η αιτία λοιπόν για την οποία χρεωστούμεν εμείς οι χριστιανοί να κρατούμε ως βεβαία την πίστην μας, δεν είναι ότι εγεννήθημεν μέσα σε αυτήν. Δεν είναι ότι ανετράφημεν με το γάλα της διδασκαλίας της. Δεν είναι για το παράδειγμα που έχουμε από τους προγόνους μας στο να κρατούμε ως βεβαίαν αυτήν την πίστην. Ούτε οι ισχυρές αποδείξεις που**

προβάλλουν επάνω στην αλήθειάν της οι διδάσκαλοι της Εκκλησίας μας. Αλλά η πρώτη και καθ' αυτό αιτία για την οποία πρέπει να κρατώμεν ως βεβαία την πίστη μας είναι ότι την εφάνερωσε ο ίδιος ο Θεός στην αγία μας Εκκλησία, και δια μέσου της Εκκλησίας μας την εφάνερωσε και σ' εμάς.

Ακούστε ένα θαυμαστόν γεγονός επάνω σ' αυτήν την αλήθεια. Στην εποχή του Μαξιμιανού, επαρουσιάσθη στον έπαρχο του βασιλέως αυτού, ονομαζόμενον Ασκληπιάδη, ένας χριστιανός, το όνομα του οποίου ήταν Ρωμανός, και ομολόγησε τον Χριστόν Θεόν αληθινόν, υβρίζοντας τους ψευδώνυμους θεούς των Ελλήνων. Αρχισαν λοιπόν, δια προσταγής του επάρχου, να τον βασανίζουν, βιάζοντάς τον να αρνηθεί τον Χριστόν και να προσκυνήσει τα είδωλα. Ο άγιος όμως δεν ησθάνετο τόσο τον πόνο των βασάνων στο σώμα του, όσον ησθάνετο μίαν λύπη στην καρδιά του, επειδή δεν ημπορούσε να πείσει τον έπαρχο να γνωρίσει τον αληθινόν Θεό. Και επειδή με τα λόγια δεν κατόρθωνε τίποτε, ηθέλησε να τον καταπείσει με ένα θαύμα, που εσκέφθη να κάμει με την δύναμη του Κυρίου. Όθεν, λησμονώντας τους πόνους του, στρέφεται κάποιαν στιγμή στον έπαρχον, και του ομιλεί με τον τρόπον τούτον: Ω Ασκληπιάδη, εάν δεν θέλεις να πεισθείς στα λόγια τα ιδικά μου, που κηρύττω τον Χριστόν Θεόν αληθινόν, ρώτα έστω εκείνο το βρέφος, που είναι τόσο άκακο, για να μάθεις αυτήν την αλήθειαν από το στόμα του. Και λέγοντας έτσι, κάνει νεύμα σε μια γυναίκα χριστιανήν που έστεκεν εκεί και κρατούσε στις αγκάλες της ένα βρέφος μικρόν και το παρουσίασε στον έπαρχο. Αυτό, αφού ηρωτήθη, ύψωσε την φωνήν του και εκήρυξε τον Χριστόν Θεόν αληθινόν. Συγχυσμένος λοιπόν ο Ασκληπιάδης για την αλήθειαν αυτήν που ήκουσεν από το στόμα του βρέφους, το ερωτά πάλι ποίος το edίδαξεν ότι ο Χριστός είναι Θεός αληθινός. Και αυτό αποκρίνεται ότι το έμαθεν από την μητέρα του, και η μητέρα του το έμαθεν από τον Θεόν. Ιδού λοιπόν η ωραιότερα απόκρισις, την οποία πρέπει να δίδει ένας χριστιανός, σ' εκείνους που συμβαίνει να τον ερωτήσουν με τρόπον παρόμοιον για την αλήθεια της πίστεώς μας. **Ποίος σε εβεβαίωσε ότι ο Χριστός είναι Θεός αληθινός, ότι είναι υιός του Θεού, ότι απέθανε για την σωτηρίαν του κόσμου, ότι ανέστη τριήμερος, ότι μέλλει κάποτε να κρίνει όλο το γένος των ανθρώπων; Ποίος με εβεβαίωσε; Με εβεβαίωσε η Μητέρα μου η Αγία Εκκλησία. Και αυτή το έμαθεν από τον ίδιον τον Θεόν.**

Ιδού πώς ηκολούθησαν τα πράγματα. Ο Ιησούς Χριστός εφάνερωσε τα μυστήρια της πίστεως στους αγίους Αποστόλους του, οι Απόστολοι τα παρέδωσαν στην Εκκλησίαν, η Εκκλησία τα edίδαξε σ' εμάς. Βεβαίως δεν είναι αναγκασμένοι όλοι οι χριστιανοί να γνωρίζουν εις βάθος όλα τα απόρρητα μυστήρια της πίστεώς μας,

έχουν όμως όλοι χρέος να γνωρίζουν ορισμένα, τα πλέον εξαιρετα και σωτήρια, και να τα πιστεύουν αδιστακτως. Και αυτά είναι τα μυστήρια εκείνα τα οποία περιέχονται στο Σύμβολο της Πίστεως, που είναι τόσο αναγκαίον να πιστεύονται αδιστακτως, ώστε είναι δύσκολο να σωθεί όποιος αμφιβάλλει και σε ένα μόνον. Δεν είναι όμως αρκετόν για την σωτηρίαν ενός χριστιανού να γνωρίζει μόνο την εξήγηση των μυστηρίων της πίστεώς μας, αλλά πρέπει να γνωρίζει ακόμη και άλλα πολλά τα οποία αποβλέπουν στην σωτηρία του. Είναι αναγκαίον σε κάθε χριστιανόν να γνωρίζει ότι δεν αρκεί μόνον η θέλησις του ανθρώπου στο να μετανοήσει από τις αμαρτίες του, αλλά χρειάζεται να συνεργήσει και η χάρις του Θεού. Η οποία δεν χαρίζεται ούτε σε όλους τους καιρούς, ούτε σε όλους τους αμαρτωλούς. Και μάλιστα είναι το πλέον δύσκολο να δοθεί σε έναν αμαρτωλό που έφθασε να λησμονήσει τον Θεόν για πολύν καιρόν, δουλεύοντας ακατάπαυστα κάτω από τον ζυγόν της αμαρτίας. Και τούτο το βλέπουμε φανερά σε πολλούς οι οποίοι αποθνήσκουν αμετανόητοι μέσα στην αμαρτία τους, ενώ διατηρούσαν την ελπίδα ότι θα εύρουν κάποια ευκαιρία μετανοίας. Από την αμάθειαν προέρχεται το ότι πολλοί χριστιανοί είναι τόσο αμέριμνοι για την σωτηρία τους, ώστε, μολονότι καθημερινώς απομακρύνονται από τον Παράδεισον με τις αδιακόπους αμαρτίες τους, παρ' όλα ταύτα πιστεύουν ότι ευρίσκονται πλησίον στην θύρα του Παραδείσου. Πόσον αναγκαίον είναι να γνωρίζουν οι χριστιανοί ότι η αμαρτία είναι ένα άπειρον κακό, και πως ο Θεός έχει ένα άπειρον μίσος γι' αυτήν, διότι προξενεί άπειρον ύβριν στην θείαν του μεγαλειότητα! Από αυτήν την αμάθεια συμβαίνει να νομίζουν πολλοί ότι όσον κακόν είναι να πέσει κάποιος μίαν φοράν σε μίαν αμαρτίαν, τόσο είναι να πέσει και πολλές φορές. Αχ! πόσες ζημίες προέρχονται στις ψυχές των χριστιανών από παρόμοιες αμάθειες! Η ψυχή η αμαθής, σκεπασμένη από το σκότος της αγνωσίας της, δεν πείθεται στις φωνές της Εκκλησίας, δεν κινείται σε κανένα καλόν απόχτημα, δεν αποφεύγει κανένα κίνδυνον.

Και αν είναι άξιοι καταδίκης τόσοι ασεβείς, οι οποίοι εγεννήθησαν μέσα στο σκότος της ασεβείας και δεν βλέπουν την αλήθειαν, πόσης καταδίκης άξιοι είναι άραγε οι χριστιανοί εκείνοι, που εγεννήθησαν μέσα στο φως της ευσεβείας, και κλείνουν θεληματικώς τους οφθαλμούς των για να μη βλέπουν την οδό της σωτηρίας τους; Λέγουν ότι δεν έχουν χρόνο να εξετάσουν για να μάθουν, διότι είναι κοσμικοί και έχουν τις φροντίδες του σπιτιού τους, έχουν να οικονομήσουν την οικογένεια και τόσες άλλες υποθέσεις. Τι σημαίνει όμως αυτό; Αν έχουν οικογένεια και παιδιά, δεν έχουν άραγε και ψυχήν να οικονομήσουν; Για την ψυχήν ουδείς λόγος, καμία επιμέλεια. Επειδή είναι κοσμικοί, νομίζουν ότι δεν μπορούν να ζήσουν ως χριστιανοί, να περιπατήσουν ως τέκνα φωτός. Ω αναισθησία μεγάλη!

Μία πίστις λοιπόν τόσο αναβάθη, δεν είναι καθόλου περίεργον να μένει εξ ίσου

άκαρπη. Η εκλεκτή πίστις πρέπει όχι μόνον να είναι σταθερά στην βεβαιότητα και βαθεία στην γνώσιν, αλλά να είναι ακόμη και καρποφόρος στα έργα της ευσεβείας. «Δείξον μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου, καγώ δείξω σοι εκ των έργων μου την πίστιν μου», λέγει ο θεός Ιάκωβος. Η πίστις είναι συνδεδεμένη με τα καλά έργα, καθώς η ρίζα του δένδρου είναι συνδεδεμένη με τους καρπούς.

Ένας χριστιανός λοιπόν ο οποίος κρατά στην καρδιά του την ρίζα της πίστεως σταθερά, έπειτα όμως δεν γεννά καρπούς της πίστεως, αυτός βεβαίως «εκκόπτεται, και εις πυρ βάλλεται», όπως το άκαρπον δένδρον. Διότι η χριστιανική πίστις δεν είναι μόνον ένα φως ουράνιον, που φωτίζει τον νου να γνωρίζει την αλήθεια, αλλά είναι και μία δύναμις η οποία βοηθεί συγχρόνως την θέληση να εργάζεται τα έργα της αρετής. Δεν είναι δύναμις μόνον θεωρητική αλλά και πρακτική. Η αρχή της πίστεως είναι η θεωρία και η γνώσις. Αλλά το τέλος της, η ολοκλήρωσίς της, είναι **η πράξις**. Γι' αυτό η πίστις μας ονομάζεται από τον Θεόν ουράνιος αρραβώνας: «Και μνηστεύσομαί σε εμαυτώ εν πίστει», για να καταλάβωμε ότι το αποτέλεσμα τούτου του αρραβώνος είναι η καρποφορία των αρετών. Αν μια φωτιά δεν έχει την ύλην που απαιτείται για να συντηρηθεί, τότε χάνει την δύναμή της και αποθνήσκει. Και η πίστις, που είναι ένα ουράνιον φως το οποίον ανάπτει μέσα στον νου μας, αποθνήσκει όταν εμείς δεν την βοηθούμε με τα καλά έργα, και μένει ανενέργητος. **«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός εις εστί. Καλώς ποιείς. Και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι. Θέλεις δε γνώναι, ω κενέ άνθρωπε, ότι η πίστις χωρίς των έργων, νεκρά εστί;»**. Όταν η πίστις δεν συνοδεύεται από καλά έργα, δεν της αρμόζει πλέον το όνομα της πίστεως. Όπως ένα ανθρώπινον σώμα, όταν χωρισθεί από την ψυχή, μένει νεκρό και δεν ημπορεί πλέον να ονομασθεί άνθρωπος.

Τώρα σας αφήνω να στοχασθείτε πόσον εύκολον είναι να διαφθαρεί η πίστις εντελώς όταν είναι αποθαμένη. Είναι αληθώς πολύ δύσκολο να παραμείνει ζωντανή η πίστις μέσα στην καρδίαν ενός αμαρτωλού, η οποία είναι ωσάν μία βρωμερά φυλακή που του στερεί την ζωή μίαν ώραν ενωρίτερα.

Αγαπητοί αδελφοί, για να μην συμβεί σε μας μία τοιαύτη μεγάλη δυστυχία, ας ακούσομε την συμβουλήν του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος μας λέγει να ερευνούμε πάντοτε τον εαυτόν μας, για να διαπιστώνωμε αν ευρισκώμεθα μέσα στην πίστιν. «Εαυτούς πειράζετε ει εστέ εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε». Διότι δεν αρκεί να αποκτήσωμε εμείς την πίστιν, αλλά και η πίστις πρέπει να αποκτήσει εμάς, να μας κάνει κτήμα της, εις τρόπον ώστε να εργαζώμεθα εμείς με την δύναμη της πίστεως,

και η πίστις να ενεργεί με την ιδικήν μας εργασία. Και όλα μας τα έργα να περνούν από τα χέρια της, να έχουν αυτήν ως κριτήριο, και να κανονίζονται από τους ιδικούς της σκοπούς. Ας εξετάζομε τον εαυτόν μας μήπως η πίστις στην καρδιά μας δεν είναι σταθερά. Μήπως ταλαντεύεται από τις αμφιβολίες που ημπορούν καμμίαν φοράν να περνούν από τον λογισμόν μας, ή με την συνεργία του δαίμονος, ή εξ αιτίας των σαρκικών μας παθών, τα οποία κινούνται σαν λαίλαπες για να σβήσουν τελείως από την καρδιά μας αυτόν τον πυρσόν της πίστεως. Ας ερευνούμε μήπως πιστεύομε με πίστιν ανθρωπίνην, εκείνο το οποίον οι άλλοι χριστιανοί πιστεύουν με πίστιν θείαν. «Έχετε πίστιν Θεού», μας λέγει ο Κύριος. Πίστιν Θεού εννοεί πίστιν που έχει την αρχή της από τον Θεόν, και επεκτείνεται στον Θεόν, αυτόν έχει κατάληξή της. Και όταν βεβαιωθεί η καρδιά μας ότι έχομε πίστιν Θεού αληθινήν, ας ερευνήσομε ακολούθως εάν αυτή η πίστις είναι βαθέως ριζωμένη μέσα στην γνώση των μυστηρίων εκείνων που οφείλουν οι χριστιανοί να γνωρίζουν λεπτομερώς.

Ας μην περνά από τον νου σας αδελφοί ότι το όνομα χριστιανός μέλλει να μας τιμήσει ενώπιον του Θεού, εάν μας λείπει η ζωή του χριστιανού. Μάλιστα αυτό το όνομα θα συμβάλει στο να μας αποστραφεί ο Θεός, εάν παρουσιασθεί γυμνόν από τα έργα της αρετής. Το πολύτιμον και ευωδέστατον μύρον των μυστηρίων μας, το καθαρικότατον ύδωρ του αγίου Βαπτίσματος, το δυναμικότατον έλαιον του αγίου Χρίσματος, όλα αυτά τα τόσον σωτήρια φάρμακα της ψυχής μας, μέλλουν να χρησιμεύσουν στους αμαρτωλούς για να φανούν πιο αμαρτωλοί ενώπιον του προσώπου του Κυρίου μας. Διότι τα εμόλυναν με τις μολυσμένες πληγές των αμαρτιών τους. Και όπως είπε ο ίδιος, πρόκειται να τους τιμωρήσει σκληρότερα από εκείνους τους ειδωλολάτρεις της Τύρου και της Σιδώνας. «Λέγω υμίν, Τύρω και Σιδώνι ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως, ή υμίν».

«Εαυτούς πειράζετε, ει εστέ εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε» και παρακαλείτε τον Χριστόν και Θεόν, να σας χαρίζει την ενότητα, την σταθερότητα της πίστεως, να μη μεταβάλλεται αυτή από συνεχείς αυξομειώσεις. Τέλος, η στάθμη και **η λυδία λίθος** με τα οποία ημπορείτε να δοκιμάζετε τον εαυτόν σας, εάν η πίστις ευρίσκεται ριζωμένη μέσα στην καρδιά σας, και εάν σεις ευρίσκεσθε μέσα στην χάρη της πίστεως, είναι **να έχετε υπομονήν στις θλίψεις σας**, και να καρποφορείτε πάντοτε στα έργα της αρετής. Τότε θα βεβαιωθείτε, ναι, ότι όλος ο Χριστός κατοικεί μέσα στην ψυχή σας, και σεις ευρίσκεσθε όλοι μέσα στην χάρη του. «Ή ουκ επιγνώσκετε εαυτούς ότι Ιησούς Χριστός εν υμίν εστί, ει μη τι αδόκιμοι εστέ;», έτσι μας βεβαιώνει ο θείος Παύλος. Και ο Κύριος μας παραγγέλλει: «Μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν». Και έτσι είναι όλη η αλήθεια.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(18ος αιών - "Αυλός Ποιμενικός", σελ. 190. Αποσπάσματα από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 387 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: oip.gr)